

Sygn. akt II KK 86/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Elżbieta Łopacińska

w sprawie **P. A.** s. Z. i B. z d. S. ur. w dniu 1 czerwca 1976r. w K.
o wydanie wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 kwietnia 2019 r.
kasacji Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego
wniesionej na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 września 2016 r. w sprawie IV Ka [...] utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 kwietnia 2016 r. w sprawie II K [...]

**uchyła zaskarżony wyrok i utrzymany nim w mocy wyrok
łączny i na podst. art. 537§2 k.p.k. w zw. art. 572 k.p.k. umarza
postępowanie o wydanie wyroku łącznego.**

UZASADNIENIE

W dniu 22 stycznia 2016 r. do Sądu Rejonowego w K. wpłynął wniosek Dyrektora Aresztu Śledczego w O. o rozważenie możliwości wydania wyroku łącznego w sprawach **P. A.** s. Z. ur. dnia 01.06.1976 r., a odbywającego wyroki:

1/ SR w K. w sprawie II K 1097/12 – 2 lata pozbawienia wolności,

2/ SR w K. w sprawie II K 254/15 – 90 dni pozbawienia wolności – w następstwie skazania na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności.

Wyrokiem łącznym z dnia 25 kwietnia 2016 r. w sprawie II K [...] Sąd Rejonowy w K. połączył wskazane wyżej kary, a także karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat, wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 stycznia 2011 r. w sprawie II K 1130/10 i orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył oskarżony podnosząc w apelacji, że sprawa II K 1130/10 nie dotyczy jego, lecz innej nieznanej mu osoby.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 8 września 2016r. w sprawie IV Ka [...] utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obecnie kasację od tego orzeczenia, na korzyść skazanego, wywiódł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny zarzucając w niej:

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k., polegające na tym, iż dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego apelacją skazanego orzeczenia Sądu Rejonowego w K., Sąd Okręgowy zaniechał zbadania sprawy w granicach zaskarżenia, nie rozważając należycie podniesionej w środку odwoławczym argumentacji P. A., wskazującej na objęcie wydanym wobec niego przez Sąd I instancji wyrokiem łącznym nie dotyczącego go prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 stycznia 2011 r. o sygn. akt II K 1130/10, skazującego za czyn z art. 207 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w wyniku czego doszło do utrzymania w mocy orzeczenia dotkniętego rażącą obrazą art. 410 k.p.k. i w konsekwencji art. 85 § 1 k.k., albowiem skutek pominięcia przez Sąd Rejonowy w K. wynikających z akt sprawy i mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia okoliczności, dotyczących orzeczenia zapadłego w sprawie tego Sądu o sygn. akt II K 1130/10 podstawą orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności, orzeczonej wobec P. A. stał się wyrok dotyczący innego skazanego.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie opisanego wyroku Sądu Odwoławczego oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i o umorzenie postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego na podstawie art. 572 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535 § 5 k.p.k.

Bezsprzecznie Sąd Odwoławczy rozpoznając bardzo lakoniczną, ale oddającą sedno sprawy, osobistą apelację oskarżonego, całkowicie zignorował podniesiony w niej zarzut. Doprowadziło to do tego, że albo w ogóle nie zapoznano się z aktami sprawy w omawianym zakresie albo poprzestano (podobnie jak Sąd Rejonowy, który nadto nie dostrzegł, że analizował również możliwość wydania wyroku łącznego, co do kary wymierzonej w wyroku w sprawie II K 1062/10 dotyczącej, dla odmiany, P. A. syna D. i R. z d. S., ur. 25.04.1987 r. w K.) na najbardziej ogólnikowym zlustrowaniu wyroku w sprawie II K 1130/10. W ten sposób nie dostrzeżono, że wyrok ten nie dotyczy skazanego, lecz innej osoby, co prawda również o danych – P. A. – lecz syna Z. i H. z d. J., ur. 25 sierpnia 1968 r.

Tak więc Sąd Odwoławczy w sposób oczywisty, naruszając art. 433 § 2 k.p.k., nie rozpoznał podniesionego w skardze apelacyjnej zarzutu i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok łączny, choć objęto nim skazania dwóch różnych osób.

Opisane naruszenie prawa miało charakter rażący i w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego w sprawie wyroku, zwłaszcza w zakresie wysokości orzeczonej kary łącznej. Wszak najwyższa możliwa jej wysokość nie mogła przekraczać 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Jak wynika z danych z akt sprawy (k. 12 akt SN) skazany odbył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności w całości.

Zważywszy na powyższe, kasację uznano za oczywiście zasadną, a zaskarżony wyrok należało uchylić, podobnie jak utrzymany nim w mocy wyrok łączny. Postępowanie o wydanie wyroku łącznego na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. art. 572 k.p.k. umorzono, wobec braku kar podlegających wykonaniu.

Zaistniała, w następstwie orzeczenia wydanego po rozpoznaniu niniejszej kasacji, sytuacja, rodzi oczywiście po stronie skazanego uprawnienie do ubiegania się w trybie art. 552 § 1 k.p.k. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za doznaną

krzywdę wynikłą z wykonania względem niego części kary, której nie powinien ponieść.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.